

VỢ H.O.

Hoàng Mai Nhì

Tuy chưa một lần phụ chồng, chuyển thương, tải đạn; và cũng chưa một lần trèo đèo, lội suối, băng rừng gánh lương thực thăm nuôi chồng tù cải tạo. Nhưng tôi chính cống là vợ H.O. có “*ba tầng*” (*batent*) hẳn hoi, nếu không muốn nói là “*nhân hiệu có cầu chứng tại Tòa*”.

Tôi theo chồng cùng con gái nhỏ (*13 tháng tuổi*) sang Mỹ định cư theo diện H.O.

Ở nơi xứ lạ quê người này: ngôn ngữ lạ, phong tục lạ, đường xá lạ, ngay cả chợ cũng lạ. Nói chung cái gì cũng lạ hết, chỉ gặp được người Việt là không lạ mà thôi. Bởi vậy ở đâu có người Việt tụ hội là ở đó có tôi và con còn ẵm ngửa.

Những người Việt đến đây theo diện H.O., cùng họp nhau lại thành lập Hội H.O. trước khi chúng tôi đến Hoa Kỳ. Còn nhớ những năm đầu tôi đến Mỹ, khi lễ hội Vets Day chưa chuyển xuống thành phố Auburn ; buổi diễn binh được tổ chức ở Down Town Seattle.

Khí trời thì lạnh, gió từ hồ thổi lên càng lạnh. Ôm con co ro bên lề đường nhìn thấy chồng trong bộ quân phục đứng trong hàng ngũ diễn hành, cộng thêm tiếng gầm hú của đoàn xe mô tô dẫn đầu, làm tôi liên tưởng như đang thật sự tiễn chồng ra trận; sợ hãi, lo lắng mà hãnh diện. Cảm giác này đã theo tôi đến tận bây giờ khiến tôi yêu chồng như thế nào và thương lính biết là bao.

Tôi không biết Anh khi Anh còn mang hia đội mào, nên tôi không có cái cảm giác sung sướng, hãnh diện của bà Tá, bà Úy hay nỗi lo lắng sợ hãi của người vợ có chồng đang đối diện trước lần tên mũi đạn. Tôi cũng không biết Anh khi Anh còn khổ sở trong gông cùm của giặc , nên tôi không có cái cảm giác cực khổ , tủi nhục khi phải thay chồng đang tù cải tạo để chăm mẹ già, nuôi con dại. Nhưng tôi thật sự thấm cái cảm giác của người vợ lính khi ngồi tâm tình với các chị...

Chị Tín, tôi không biết chị tên gì; chỉ gọi chị bằng tên của chồng chị là anh Tín (*H.O.Ngô Tín là một ông Tá chỉ huy một căn cứ ở ngoài Trung, nơi tuyến đầu lửa đạn*) kể: có lần giặc tấn công căn cứ, sau khi dận dò các con ẩn núp dưới hầm căn thận. Chị cùng các vợ lính khác, lần mò ra các chiến hào để tiếp tế đạn cho chồng, băng bó cho người bị thương nhẹ, chuyển người bị thương nặng ra phía sau.

Chị kể rất tự nhiên bình thản, nhưng với tôi: *tôi thấy vợ lính lúc ấy, không phải là vợ lính mà là một người lính thật sự đang bảo vệ chồng, đang bảo vệ con; chồng lo bảo vệ căn cứ, vợ lo bảo vệ chồng. Tình quá phải vậy không?* Rồi những câu chuyện, những khó khăn gian khổ khi các Anh đi tập trung cải tạo; khi cả nước lâm vào cảnh đói, các chị phải vượt qua như thế nào...

Bây giờ trên đất Mỹ, vợ chồng HO. Trịnh Quang Minh* đã quá tuổi về hưu thật nhiều; con cái đã thành đạt, có gia đình. Anh Chị có thể nghỉ làm, enjoy cuộc sống; nhưng anh chị vẫn tiếp tục đi làm để thoải mái ủng hộ mọi sinh hoạt của Hội, giúp đỡ anh em nào còn khó khăn trên đất lạ quê người này. Ngoài ra, anh chị còn âm thầm giúp đỡ

anh em Thương Phế Binh VNCH đang còn kẹt lại quê nhà.

Hoàn cảnh của chị Sĩ (*chồng tên Sĩ, họ gì tôi không biết*).

Anh sang Mỹ theo diện H.O. Hành trang anh mang theo là chị với con gái nhỏ chưa đủ tuổi đến trường, cùng với căn bệnh hiểm nghèo mà nhà tù cộng sản cho anh. Định cư chưa được bao lâu, anh đã ra đi vĩnh viễn bỏ lại chị và con thơ nhỏ dại, bơ vơ nơi xứ người, không bà con thân thuộc; một mình nuôi con, giờ con cũng đã xong Đại Học.

Tôi thương các chị quá và cũng phục các chị nữa.

Tôi ngẫm thấy hãnh diện vì mình cũng là vợ (*phu nhân H.O.*) Và bây giờ tôi có thể nói dùm anh: “ Bà xã H.O. ơi! Anh thương Mình....”

Seattle, June 19/2015

Hoàng Mai Nhì

(Vợ HO. 26, Lê Anh Thương)

VỢ H.O.

Anh lính trận__em là vợ lính!

Chốn biên thùy...anh chinh chiến xông pha

Nơi hậu phương...em là chinh phụ

Hai đứa mình_mỗi đứa ở một nơi!

Chỗ bom rơi...anh trải thân giữ nước

Chốn yên bình...em vất vả nuôi con

Chuyện nước non, hai đứa cùng chia sẻ

Chuyện gia đình, hai đứa cũng chung vai

Thôi tiếng súng_tướng mình cùng đoàn tụ!

Anh lưu đày_em cô phụ chờ trông...

Anh khổ nhục trong gông cùm cộng sản

Em hao gầy cố sức để thay anh

Chăm con dại, mẹ già, và...lặn lội

Vượt rừng sâu_xứ lạ...em tìm chồng

Thăm một chút_em trở về cay cực!!

Mấy năm dài...rồi cũng được gần nhau!

Nước mắt chảy vui vì đoàn tụ

Lệ gần dài vì phải khóc ly hương!!

Nơi xứ lạ mình ngồi ôn lại...

H.O. già_anh cầm bút đề thơ

Em bên cạnh nhìn thơ khẽ hỏi:

“Đến chừng nào mình trở lại quê hương?!”

Và đó cũng là câu hỏi: _ của anh

_ của chị

_ của chúng ta

“Đến chừng nào “Cờ” trở lại Quê Hương?!”

Hoàng Mai Nhất

Kính mời đọc thêm những sáng tác khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/HoangMaiNhat.html>

www.vietnamvanhien.net

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 10700 TÁC PHẨM